

Siyaset mi? Pardon?!

Aklımız doğruyla yanlısı henüz yeni ayırt etmeye başlamıştı ki küçücük zihinlerimizi "fikren" ilerletecek her görüş, "öcü" diye anlatıldı bize. İçinde "vatan" geçen, "ulus" geçen heyecan dolu cümleler kurduğumuzda, "anarşist" muamelesi görür, susardık... Aynı kitapları okuyan ya da aynı düşünceleri paylaşan insanlarda bir arada olmak, ayıp sayılırdı. O yastar, fikir edinmeye müsait yastar değildi ne de olsa(!).. Beynimiz daha pek hamdı ve her şeyin bir zamanı vardı(!).. Ne yapalım? Mümkün olduğunca "suya sabuna dokunmayan" kitapları okumaya, daha az düşündüren konuları paylaşmaya çalışırdık arkadaşlarımızla. Bol bol çizgi roman okur, futbol konuşurduk. Bazılarımızın elleri daha ağır kitaplara, zihinleri daha derin mesetelere kayardı bazen ama... Pek makbul sayılmazdı onlar, tehlikeli bulunurdu(!) Evet, haklıydı büyüklerimiz(!) Top pesinde koşacağımız, flört edeceğimiz, demoklesin kılıcı gibi başımızın üzerinde sallanan o dev sınav için en güzel günlerimizi bozuk para niyetine harcayacağımız bir dönemdi tise çağı(!)..

Düşünen beyinlere zararlı fikirler üşüşür(mü?)

Neyse... Biraz daha palazlanıp üniversite yollarına düşerken, büyüklerimizden ilk nasihatini hepimizin kulağına küpe oldu: **Aman, siyasete bulaşma!** Her türlü düşünsel girişimden ve her türlü eylemsel hadiseden bucağın bucağın kaçmalıydık! Bunları örgütleyenler, vatan haini sayılırdı ya(!).. Ana babamız bizi okumak için göndermişti oraya... Anarşist olmak, örgütlere karışmak, siyaset yapmak için değil! Çok dikkatli davranmalıydık, çünkü etraf "beyin

yıkayıcı" haydutlarla doluydu! Bizler de her fikre hemen kapılacak potansiyel "angut"lardık herhalde ya(!) Pek de yanlış sayılmazdı hani. Çoğumuzun beyni, fikir geliştiren kitaplarla değil, Tommiks-Texas'larla süslenmişti. Araştırıp geliştirmeyi öne çıkarmak yerine, ezberciliği ödüllendiren bir eğitim-öğretim döneminden geçmiştik hepimiz.

Yazık ki üniversite amfilerinde de pek değişmeyecekti durum. **Yeşil renk kıyafet giyene tarikatçı, kızıl kaplı kitap okuyana komünist, "Milliyetçiyim" diyene faşist damgası vurulan bir ortamda ne kadar özgürce geliştirebildirdik ki kendimizi?.. Ne kadar tanıyabilirdik dünyayı?.. Hem burası, siyaset yapma yeri değildi! Bilim yapma yeriydi! Biz ona çoktan razıydık ama ortada doğru dürüst bilim de yoktu ki... İlk ve orta öğrenimden biraz daha gelişmiş, ve biraz daha özgür gözükken bir dört yıldır yaşadığımız, hepsi bu!..**

Yaşamın gerçek kapılarını aralıyorduk nihayet. Okul bitmiş, hayat mücadelesi başlamıştı! Peki, ya siyaset? Yok canım, şimdi ekmek kavgası yapılacaktı, siyaset değil! Hem önce elin ekmek tutacak, sonra evlenip yuva kuracak, bir de çocuğa çocuğa karışacaktın! Ne işin vardı siyasetle, politikayla! İyi kötü vardı işte bir ulusal siyasetimiz, yuvarlanıp gidiyorduk! Zaten dünya, sonu belli bir kurguyla dönmüyor muydu?! Bu arada askerlik çağı gelmişti. Yine aynı büyükler, yine aynı heyecanla öğütlediler: "Aman siyaset yapma!" Çoğumuzun

yapacak siyaseti mi vardı ki! Bırakın siyaseti, doğru dürüst düşünmemistik bile! Gittik, yaptık, geldik...

Pardon ama hangi tehlike(?)

Hayat kavgası bıraktığımız yerden devam ediyordu, hiç zaman kaybetmeden daldık içine... Siyaset? Yok canım! Para kazanmalıydık artık, en verimli çağımızdı. İş isten geçmişti zaten. Dünyayı değil, kendimizi kurtarmalıydık... **Siyasetle, politikayla hiç işimiz olmazdı bundan böyle!**

Gelelim sonuca... Şimdi diyorlar ki önümüzde Cumhuriyet tarihinin en önemli iki secimi varmış... Cumhuriyetçi ve laik siyaset, bu felakete bir son vermeliymiş... Demokrasinin hür iradesi bu karanlığı boğmalıymiş...

Ve soruyorlar: Tehlikenin farkında mısınız?..

Siyasetten, ideolojiden, hür düşünceden aforoz edilen, korkutulan, uzaklaştırılan bir toplum olarak, pek çoğumuzun kafasındaki cevap aynı: **Pardon ama, hangi tehlike?!**

***10. Dönem Şube Yönetim Kurulu Yazını Fahir CAM'ın 14 Mart 2007 tarihli Bursa Hakimiyet Gazetesi'nde yayınlanan köşe yazısıdır.**

